

Aangeboden op

repertorium nummer

Niet te registreren,
de e.a. Ontvanger

Afgeleverd aan	Afgeleverd aan
<u>NIET ONDERTEKEND AFSCRIFT</u> enkel ten titel van inlichting vrij afgesieverd (art 792 Ger.W., 280, 2° W.reg.)	
Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:	Referentie bestelling CD nummer RD nummer bedrag: EUR datum:

V O N N I S gewezen en uitgesproken in het gerechtshof te Antwerpen op **veertien oktober tweeduizend veertien** in openbare zitting van de **AB14 kamer** van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, alwaar zetelden:

Ph. Dijckmans, enig rechter,
M. Van Nieuwenburg, griffier

In zake: A.R.Nr. 07/3702/A

DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,

van de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen, Bestuur Ruimtelijke Ordening te Antwerpen, gevestigd te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111/113,

eisende partij

- vertegenwoordigd door meester J. Claes, advocaat, kantoorhoudende te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160,

t e g e n:

1. _____, [€]
gepensioneerde, geboren te _____ op _____, wonende te _____,
_____ l,

eerste verwerende partij

- vertegenwoordigd door meester J. Van Steenwinkel, advocaat, kantoorhoudende te 2020 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 164,

2. aannemer, handeldrijvende onder de benaming "
", geboren te , op , KBO nr
wonende te .

tweede verwerende partij

- vertegenwoordigd door meester M. Stinissen loco meester B. Martens, advocaten, kantoorhoudende te 1050 Brussel, Louizalaan 106.

Gezien de stukken van het dossier van de rechtspleging zoals zij voorkomen op de inventaris ervan, onder meer:

- het eensluidend verklaard afschrift van het tussenvonniss, uitgesproken door deze kamer van deze rechtbank op 30 januari 2014;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 9 september 2014.

Gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel wordt de zaak hernomen.

1. Eisen

De rechtbank verwijst naar het tussenvonniss van 30 januari 2014 voor de uiteenzetting van de eisen, die hierbij als integraal hernomen moet worden beschouwd.

2. feiten

De rechtbank verwijst evenzeer naar het tussenvonniss van 30 januari 2014 voor de uiteenzetting van de feiten, die hierbij als integraal hernomen moet worden beschouwd.

3. procedure

In voormeld tussenvonnissen heeft de rechtbank ambtshalve de heropening van de debatten bevolen teneinde partijen toe te laten vooralsnog een kopie van het strafrechtelijk vooronderzoek voor te leggen en hierover standpunt in te nemen.

Op de openbare terechtzitting van 9 september 2014 werd een kopie van het geseponneerd strafdossier alsook het begeleidend schrijven van de procureur des Konings te Antwerpen van 11 januari 2007 neergelegd. Partij hebben hierover op voormelde zitting mondeling standpunt kunnen innemen.

4. Beoordeling van de hoofdeis

Verweerders besluiten in hoofde tot de ontoelaatbaarheid van de hoofdeis.

Eiser lijkt haar herstellvordering te steunen op de (initiële) feiten van uitvoering van niet vergunde werken, op feiten van instandhouding en feiten van strijdig gebruik'.

instandhouding

De herstellvordering is gebaseerd op (het voortdurende misdrijf van) instandhouding van stedenbouwkundige inbreuken, zijnde de instandhouding van een rijpiste voor paarden.

Sedert 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) in werking getreden. Artikel 6.1.1, derde lid VCRO stelt:

"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied."

Artikel 6.1.2. VCRO bepaalt verder:

"Artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt :

Deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op."

Art. 6.1.1, vierde lid VCRO stelt ook :

"Een herstellvordering die door de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld."

Voormelde bepalingen impliceren dat, indien een herstellvordering wordt ingeleid op basis van instandhouding, deze niet meer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding na 1 september 2009 op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld. Inmiddels heeft het Grondwettelijk Hof de geldigheid van vermelde bepalingen bevestigd, onder meer in arrest van 29 juli 2010, nr. 94/2010, arrest van 14 oktober 2010, nr. 113/2010 en in arrest van 13 januari 2011, nr. 2/2011 en 3 februari 2011 nr. 22/2011

In casu houdt eiser voor dat het perceel gelegen is in agrarisch gebied met bijzondere waarde en bijgevolg ruimtelijk kwetsbaar gebied zou zijn. Agrarisch gebied met bijzondere waarde is evenwel geen ruimtelijk kwetsbaar gebied, aangezien dit niet werd opgenomen in de opsomming van artikel 1.1.2, 10° VCRO.

Instandhouding in dergelijke gebieden is bijgevolg overeenkomstig artikel 6.1.1., derde lid VCRO niet meer strafbaar. Overeenkomstig artikel 6.1.1, vierde lid VCRO kan de herstellvordering voor zover ingesteld op grond van de instandhouding niet langer ingewilligd worden indien de instandhouding op het ogenblik van de uitspraak, zoals *in casu*, niet meer strafbaar is. De stelling van eiser dat de huidige herstellvordering reeds was ingesteld voor de inwerkingtreding van het VCRO en nog stand houdt, kan niet worden gevolgd en druist manifest in tegen de wil van de decreetgever;

Bijgevolg is de herstellvordering op grond van instandhouding niet toelaatbaar.

– 'voortzetting van strijdig gebruik'

Eiser werpt in zijn laatste conclusie van 6 december 2003 op dat er sprake zou zijn van een misdrijf van voortzetting door het verder gebruik van de paardenpiste, dat in strijd met de geldende bestemmingsvoorschriften zou zijn aangelegd.

Eiser steunt zich hiervoor klaarblijkelijk op artikel 6.1.1, eerste lid, 1° en 6° VCRO:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die :

1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;

(...)

6° een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn [¹...];"

Eiser maakt hiermee een onderscheid tussen enerzijds een misdrijf van instandhouding en anderzijds een misdrijf van voortzetting. Noch in voormeld artikel 6.1.1. VCRO noch in de voorbereidende werken kan echter dergelijk onderscheid worden gelezen. De term 'voortzetten' is aan de delictomschrijving in voormeld artikel louter toegevoegd om duidelijk te maken dat wie een werk of handelingen of wijzigingen voorzet ondanks verval of vernietiging van de vergunning of de administratieve of jurisdictionele schorsing ervan, een strafbaar feit begaat. Het wetens en willens gebruiken van een wederrechtelijk opgetrokken bouwwerk valt eveneens onder instandhouding. Hierover anders oordelen zou elke betekenis aan de door de decreetgever in 2009 ingevoerde verjaringsregels ontnemen.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat artikel 6.1.1, lid 1, 2° en 6° VCRO geen enkele bijkomende grondslag creëert voor de herstellvordering.

uitvoering van niet vergunde werken

De herstellvordering is gebaseerd op (het aflopende misdrijf van) de uitvoering van de niet vergunde aanleg van een rijpiste voor paarden.

Verweerders concluderen tot de ontoelaatbaarheid van de hoofdeis omdat het vorderingsrecht van eiser ter zake verjaard zou zijn.

Het staat vast - en hierover wordt tussen partijen geen betwisting gevoerd - dat de herstellvordering, die het voorwerp uitmaakt van dit geschil, niet

onderworpen is aan een verjaringstermijn van 10 jaar, maar wel aan een verjaringstermijn van 5 jaar op grond van artikel 2262bis §1, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek.

De verjaringstermijn van vijf jaar voor de herstellvordering begint overeenkomstig artikel 2262bis §1, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek te lopen na kennisname door het bestuur, van de schade of van de verzwareing ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Verweerders tonen aan de hand van het verslag van de stedenbouwkundig inspecteur van 28 juli 2006 (verwijzend naar het stakingsbevel van 26 juli 1999, het bekrachtigd stakingsbevel van 28 juli 1999 en een plaatsbezoek van 21 maart 2006) aan dat de aanleg van de rijpiste werd aangevat op 19 juli 1999 en dat de werken binnen de termijn van één week reeds waren voltooid. Dit wordt niet ernstig betwist door eiser.

Verweerders tonen eveneens aan dat eiser – precies ingevolge voormelde stakingsbevelen – sedert 26 juli 1999 kennis had van zowel de schade als de identiteit van de aansprakelijke persoon. Dit wordt evenmin ernstig betwist door eiser.

Aangezien aan de 'dubbele' kennisvereiste in de zin van artikel 2262bis, §1, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek ten laatste einde juli 1999 is voldaan, begint de verjaringstermijn van vijf jaar dan te lopen. Sedertdien zijn tot aan de gedinginleidende dagvaarding van 18 mei 2007 bijna acht jaar verlopen.

Evenwel staat het vast dat de burgerlijke rechtsvordering niet kan verjaren vóór de strafvordering (artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering).

Ook voor wat betreft de verjaring van de strafvordering staat het vast dat ingevolge artikel 21 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering de termijn vijf jaar bedraagt en (voor een aflopend misdrijf) begint te lopen vanaf de voltooiing van de werken.

Uit het thans voorgelegd strafrechtelijk vooronderzoek blijkt bovendien dat sedert een proces-verbaal van 27 oktober 1999 geen nuttige daden van stuiting of schorsing zijn gesteld, zodat ook de strafvordering voor het aflopend misdrijf verjaard is op 27 oktober 2004.

Eiser houdt ten slotte voor dat er een eenheid van opzet zou bestaan tussen de feiten van uitvoering en van instandhouding zodat de feiten van oprichting tot op heden nog niet verjaard zijn. Aangezien hoger is vastgesteld dat de herstellvordering niet meer kan worden ingewilligd op basis van instandhouding (zie hoger onder 4.1.), kunnen de feiten van oprichting evenmin hierdoor 'herleven' via een vermeend eenheid van opzet.

Gelet op het voorgaande is de herstellvordering ontoelaatbaar wegens verjaring voor zover deze gebaseerd is op de uitvoering van onvergunde verbouwwerken.

– **4. Beoordeling van de tusseneis**

Aangezien de hoofdeis niet toelaatbaar is, is de tusseneis in vrijwaring zonder voorwerp geworden.

– **5. Rechtsplegingsvergoeding**

De stedenbouwkundige inspecteur treedt op namens « het algemeen belang » en kan om die reden niet veroordeeld worden tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding wanneer hij in het raam van een herstellvorderingsprocedure voor de burgerlijke rechtbanken in het ongelijk wordt gesteld (cfr. Grondw. H. 8 maart 2012, nr. 43/2012, *N.J.W.*, 2012, p.542 tot 543, noot J.T.).

– **6. Uitspraak**

Om alle bovenstaande redenen:

Rechtsprekend in eerste aanleg en op tegenspraak.
Alle andere en strijdige conclusies verwerpend als ongegrond.

Het tussenvonniss van 30 januari 2014 verder uitwerkend.

Verklaart de hoofdeis ontoelaatbaar.

Verklaart de tusseneis zonder voorwerp.

Veroordeelt eiser tot betaling van de gerechtskosten, aan de zijde van elke verweerder begroot op 1.320 euro (rechtsplegingsvergoeding) doch door de rechtbank vereffend op *nihil*.

M. Van Nieuwenburg

Ph. Dijckmans

